

ПРИЧЕ О

ПРИНЦЕЗАМА

Садржај

Изгубљена круна 6

Принцеза Сара и магично огледало 14

Петрин музички дар 22

Несташна принцеза 30

Најлепша балска хаљина 38

Обичан дан у животу принцезе Ање 46

Принцеза Теа бира јунака 54

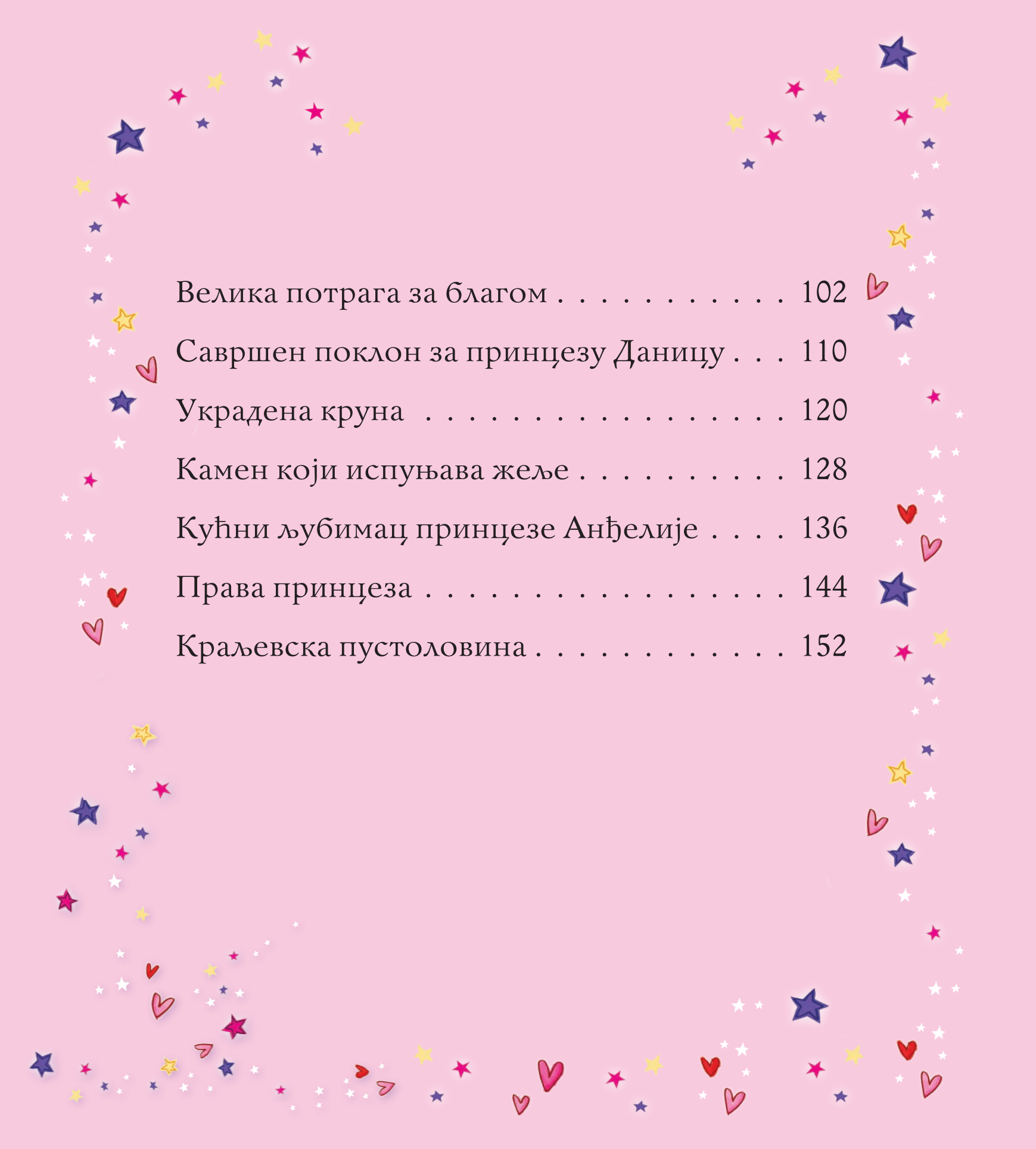
Дрска принцеза 62

Нова дворска мода 70

Бурђа и змај 78

Принцеза Олга и чаробни коњ 86

Принцеза и сирена 94

A decorative border of colorful stars (blue, yellow, pink, white) and hearts (pink, red) surrounds the text on a light pink background.

Велика потрага за благом	102
Савршен поклон за принцезу Даницу . . .	110
Украдена круна	120
Камен који испуњава жеље	128
Кућни љубимац принцезе Анђелије	136
Права принцеза	144
Краљевска пустоловина	152

Изгубљена круна

Било је дивно сунчано јутро у Љупком краљевству. Али краљ је био веома лоше расположен. „Где је моја круна?“, урлао је. „Нигде не могу да је нађем!“

Краљица је слегнула раменима. „О не! Краљ је опет изгубио круну. И сад ће сви дворани морати да крену у потрагу за њом.“

Краљица је одмах послала дворкињу да пробуди принцезу Уну. Након мало негодовања, Уна се убрзо нашла поред краљице. „Извини, драга моја“, каза јој краљица. „Али знаш да ће ти се тата љутити ако ускоро не пронађе круну. Морамо да је потражимо с осталима.“

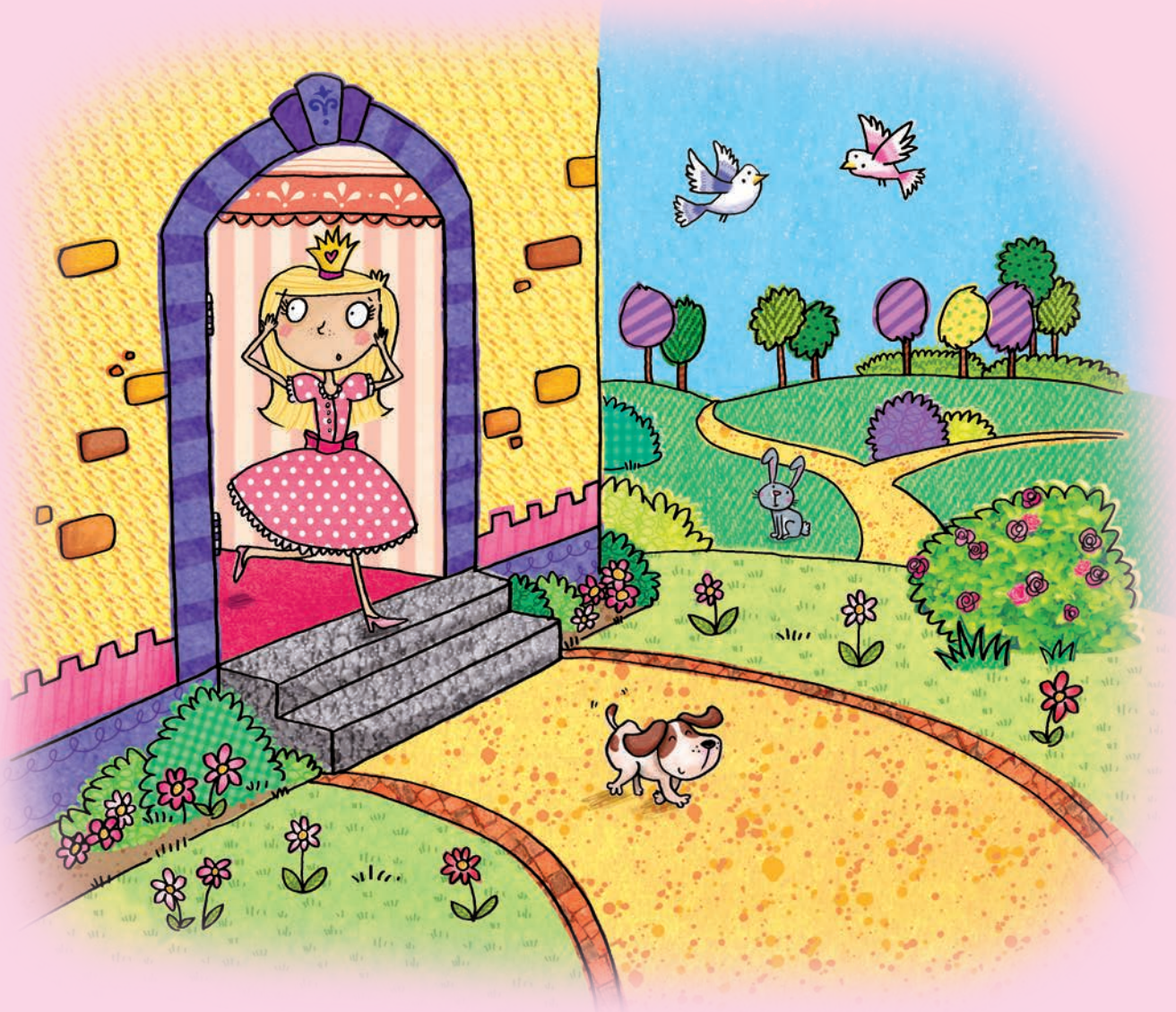
Уна је уморно уздахнула, па кренула у потрагу. Тражила је круну у ормарима и фиокама, па чак и испод татиног јастука. Дворани су се растрчали по целом замку у потрази за изгубљеном круном док је ходницима одзвањао топот њихових ужурбаних корака. Свуда су завиривали и тражили, али круну никако нису могли да нађу.

Принцеза Уна се ухватила за главу. „Каква ужасна бука!“, гунђала је. „Глава ме је заболела од ње!“ Али краљица је желела да наставе потрагу. Међутим, чим јој је краљица окренула леђа, Уна је потрчала стазом ка врту. „Врати се овамо сместа!“, викала је краљица за њом.

„Али дан је исувише леп да бих била унутра и тражила круну“, мислила је Уна. Желела је да се игра напољу и ужива на сунцу, а не да тражи неку досадну стару круну. Зато је пожурила ка врту док је мама јурила за њом. Покушавајући да побегне од краљице, Уна се о нешто саплела и пала.

„Ијао!“, зачуо се дечаков глас. „Пази где идеш!“, одбрусио је.

„Ко си ти?“, упитала га је Уна.

„Ја сам Бранко“, одговорио је дечак. „Ја сам фармеров син и сакрио сам се овде да не бих морао да тражим краљеву круну.“

Принцеза Уна му се осмехнула. „И ја сам дошла да се сакријем“, рекла му је.

Изненада, у близини се зачуо краљичин глас. „Трчи!“, повикала је Уна, а онда су обоје излетели из жбуна и јурнули стазом.

„Овуда“, шапнуо је Бранко и ухватио Уну за руку. Повео ју је ка скривеном пролазу кроз живицу. Док их је краљица у стопу пратила, деца су се провукла кроз уски пролаз и обрела ван замка.

„Имање мог тате је одмах иза ове ливаде“, рекао је Бранко. „Да ли би волела да видиш животиње?“

„То би било дивно!“, кликнула је Уна.

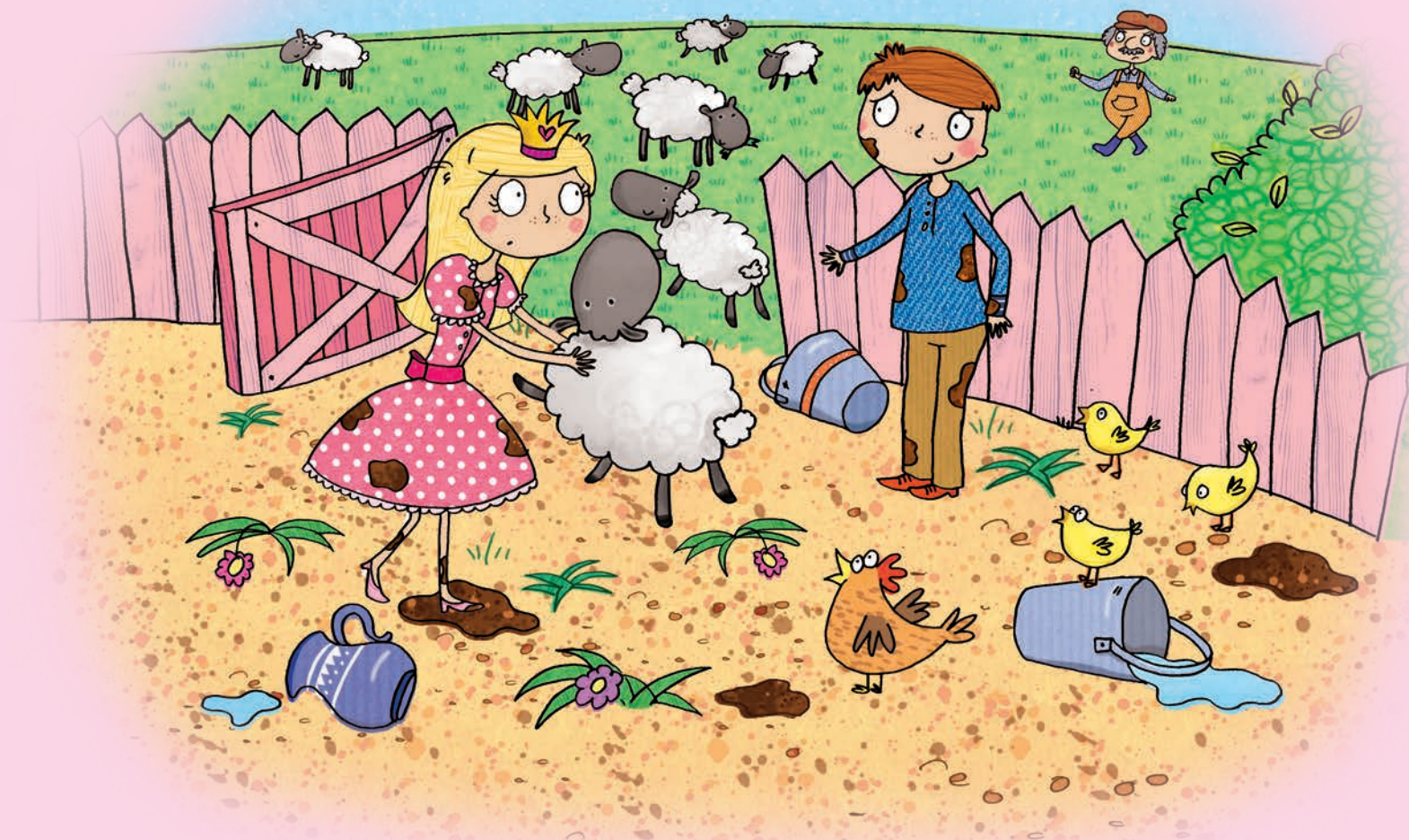
Бранко јој је најпре показао кобилу и њено преслатко ждребе. „Можемо и да нахранимо кокошке ако желиш?“, предложио је и повео Уну преко зеленог пашњака пуног оваца. Уна је била веома узбуђена што види животиње, па је заборавила да затвори капију.

Њих двоје су весело хранили кокошке све док се изненада није зачуло гласно мекетање. „О не!“, забринуо се Бранко. „Овце су побегле. Морамо да их вратимо да се мој тата не наљути.“ Уна се растужила. Овце су побегле њеном кривицом. Мора да помогне Бранку да их све ухвати и врати.

Бранко и Уна су јурили за овчицама по читавом имању. Налазили су их у обору са свињама, у штали, како газе цвеће и завирују у кухињу. На све стране летеле су кантице и бокали са водом. Уна је успела да ухвати једну овцу, која јој је целу хаљину испрскала блатом.

Требало им је много времена да све овце врате назад на пашњак. И таман кад су мислили да ће успети, зачули су љутито гунђање. „Шта се забога овде десило?“

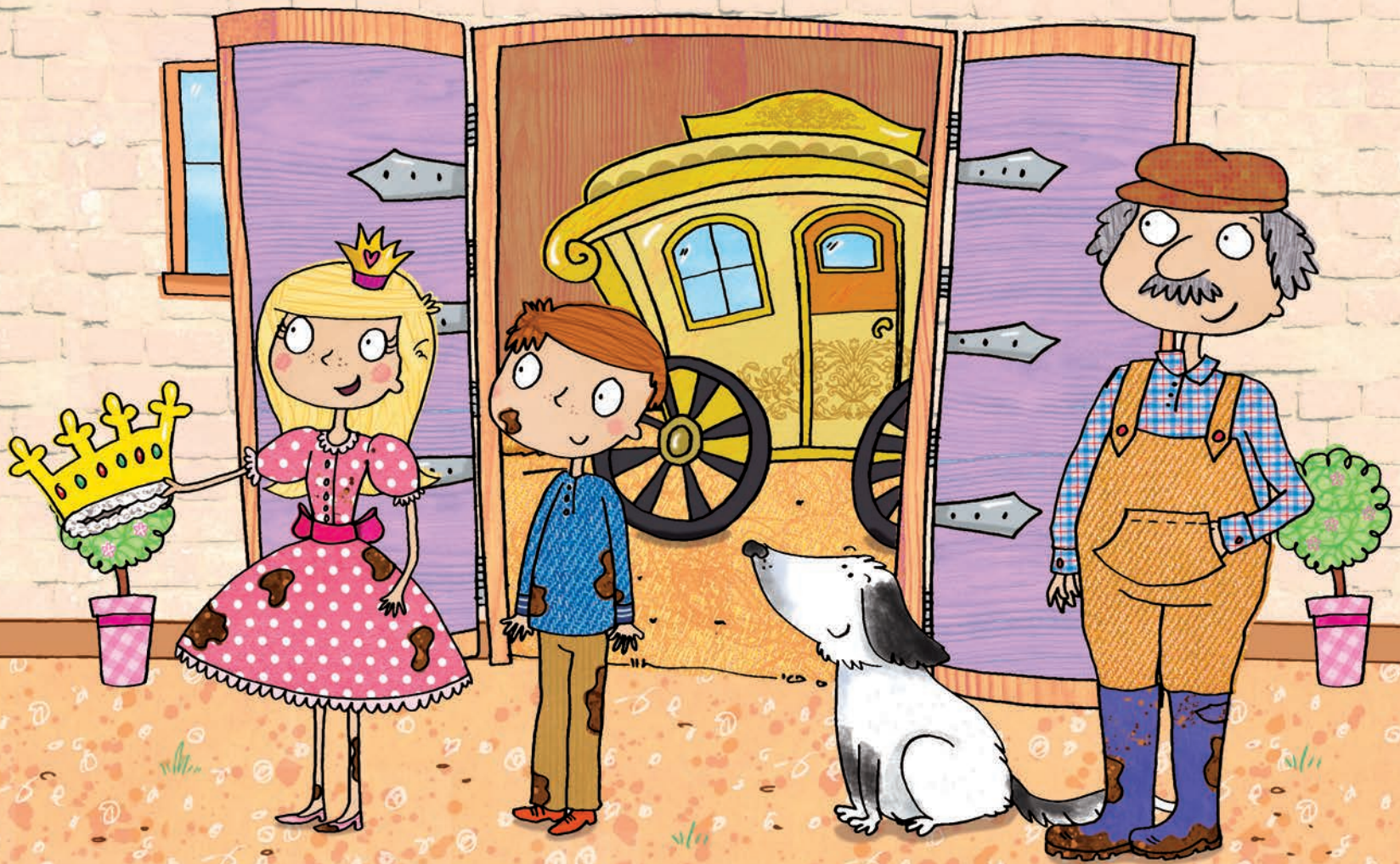
„Јаој нама!“, шапнуо је Бранко. „То је мој тата. Мислим да смо у невољи.“ Зграбио је Уну за руку и повикао: „Трчи!“

Трчали су главом без обзира преко пашњака до замка. А онда је Уна приметила да јој је хаљина веома блатњава. „Родитељи не смеју овакву да ме виде“, завапила је и појурила ка спремишту за кочије. Тамо је увек било воде, па је помислила да ће јој бити лако да очисти хаљину.

Ускоро су се у близини зачули гласови краља и краљице. „Брзо, сакриј се!“, добаџила је Уна Бранку, а онда су обоје ускочили у краљевску кочију. И гле, испод седишта су приметили како нешто сија. То је била краљева круна! „Уна, знамо да си унутра. Долази овде сместа!“, љутито су је дозивали родитељи.

Уна и Бранко су изашли из кочије задовољно се смешећи. „Пронашла сам татину круну!“, радосно је објавила Уна. Краљица је дубоко уздахнула угледавши принцезину блатњаву хаљину.

Али краљ је био пресрећан што опет има круну, па је желео да награди своју ћерку. „Желим да се стално играм с Бранком, и да носим фармерке, и да не размишљам да ли ћу упрљати хаљину“, затражила је Уна. Бранков отац, који је управо стигао, климнуо је главом у знак одобравања. Свиђала му се идеја да принцеза настави да посећује фарму и игра се с његовим сином.

Принцеза Уна ће сад моћи до миле воље да се игра са Бранком. А све то захваљујући краљевој изгубљеној круни.

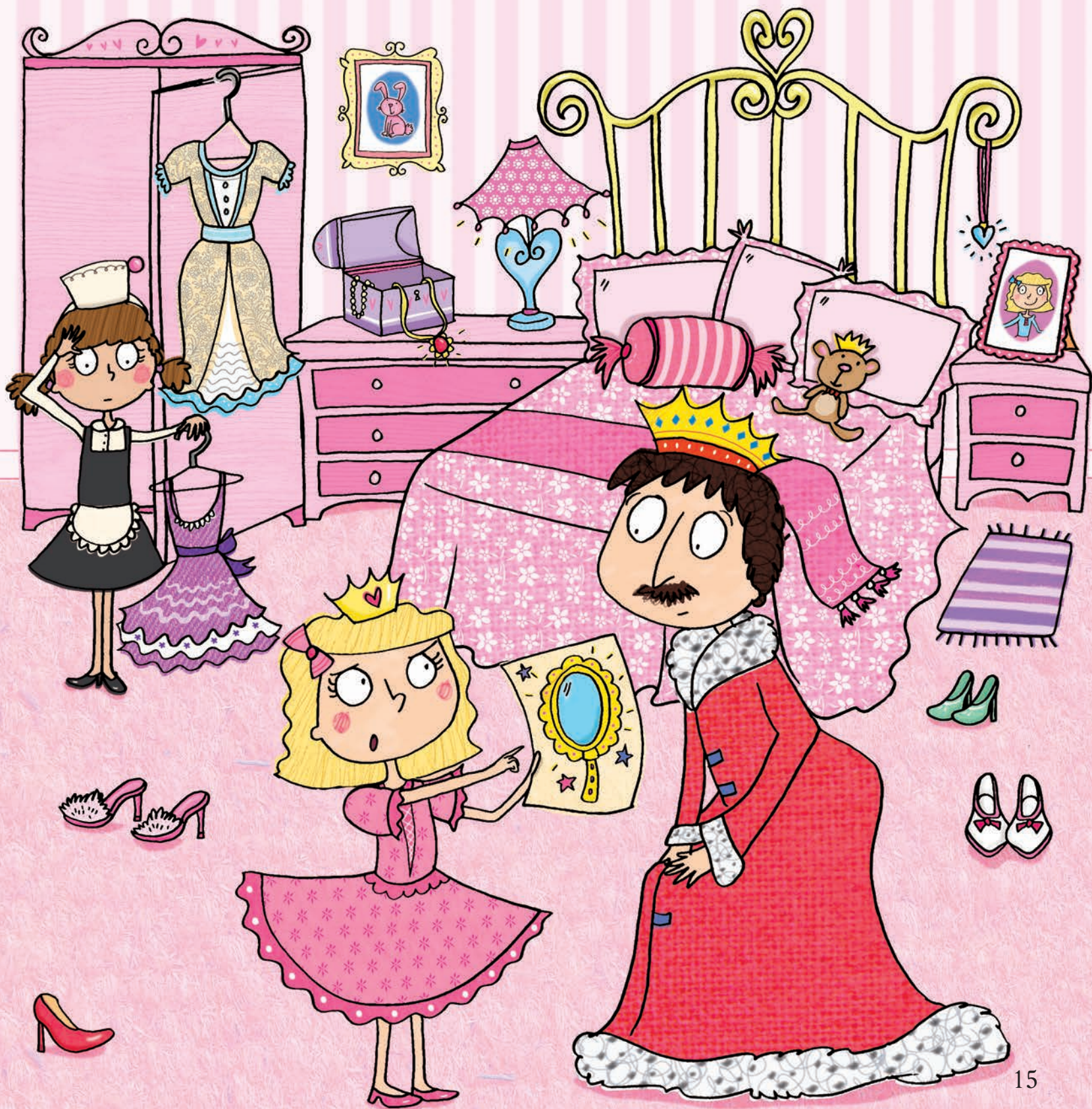
Принцеза Сара и магично огледало

Сара је била једна веома размажена принцеза. И то су примећивали сви сем њених родитеља. Они су мислили да не постоји дивније биће на свету. Имала је свилене хаљине, спавала је на баршунастој постељини, а кревет јој је био толико мекан и удобан да је сваке вечери у њему сањала најлепше снове. Требало је само да упери прстом у нешто и одмах би то добила. Куцу коју је приметила у шетњи, сладолед, блештаву огрлицу. Сара је добијала све што пожели.

С временом је Сара постајала све захтевнија. Сироти кувар је за њу морао да прави огромне чоколадне торте украшене пенастим бомбонама које су се топиле у устима. Послуга није мирно спавала јер су сви страховали да ће принцеза нешто од њих хитно захтевати. А Сара је баш то и чинила, звала их је и дању и ноћу и никад није била задовољна оним што добије.

Једног дана Сара је чула да на свету постоји нешто невероватно. Негде у краљевству постојало је магично огледало које је могло да испуни сваку жељу. И то истог тренутка. „Желим га!“, рекла је краљу. „Желим да га имам ОДМАХ!“

„Пронађите то магично огледало!“, наредио је краљ својим витезовима.
„Хитно!“

Витезови су оседлали коње и кренули на пут преко планина и река, застајкујући у сваком насељу да питају мештане где се налази то магично огледало.

Али нико за огледало није ни чуо, а камоли га видео, те су се витезови вратили на двор празних руку. Кад је принцеза то чула, вриснула је: „Желим то огледало и желим га ОДМАХ!“

Витезови су наставили потрагу широм краљевства све док најзад нису набасали на малену кућу у мрачној шуми. Ту је живела вештица која је чула све о принцези. „Направићу ја огледало за принцезу Сару“, рекла им је кикоћући се.

Неколико дана касније у собу принцезе Саре ушао је краљ и поклонио јој дивно ново златно огледало. Сара је пожурила да га испроба. „Огледалце, огледалце, желим блиставу дијамантску тијару.“ Затворила је очи и одмах осетила нешто на глави.

Кад је отворила очи, видела је да јој на глави стоји дивна тијара. То је било право чудо. „Урааа!“, обрадовала се и загледала у огледалу. Дијаманти на тијари били су огромни. Али је одједном и принцезин нос постао огроман. Принцеза је сад имала џиновски нос!